

*"Στη μέση του χειμώνα, ανακάλυψα τελικά ότι μέσα μου υπάρχει ένα αόρατο καλοκαίρι". Δεν υπάρχει καλύτερη εκκίνηση για την περιγραφή ενός μυθιστορήματος που βρίθει ήλιου, θάλασσας και φαντασίας από αυτήν την φράση του ίδιου του **Καμύ**. Ένα **μυθιστόρημα** που έχει την σφραγίδα ενός συγγραφέα, του **Δημήτρη Στεφανάκη** που μπορεί και επαναφέρει τον Καμύ σε χρόνο μελλοντικό και φανταστικό γιατί γνωρίζει πως αυτό το μυθιστόρημα θα το διάβαζε και ο ίδιος ο Καμύ. Για να οικοδομήσεις έναν κόσμο και σε αυτόν να εντάξεις τον Καμύ θέλει αισθητική, εμπειρία και δομημένο λόγο. Τα νερά μέσα στα οποία κυλάει αυτό το καλοκαίρι που τόσο αγάπησε ο Καμύ έχουν άρωμα ελληνικό και πνεύμα μεσογειακό, έτσι όπως ο ίδιος ο **Αλμπέρ Καμύ** επιθυμούσε, σεμνά και ταπεινά, μακριά από υπερβολές.*

Ο Καμύ λοιπόν, ο οποίος το 1960 σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα μετά από την άρνησή του να μεταβεί με τρένο στον προορισμό του σαν να η μοίρα του αυτό να είχε γράψει στο ημερολόγιο που ο ίδιος κρατούσε, έρχεται με την ευφάνταστη παρέμβαση του Στεφανάκη στην Μύκονο (αγαπημένο τόπο διακοπών του συγγραφέα) κάπου στις αρχές του 2000 για να επαναλάβει το ταξίδι που έκανε το 1955. Στην Μύκονο και στην Δήλο, τόπους φιλόξενους και γεμάτους συγκινήσεις, θα χαρίσουν στον σισυφικό Καμύ - για να θυμηθούμε και ένα βιβλίο του - την δυνατότητα να συλλαβίσει το αιώνιο καλοκαίρι, αυτό που χαρίζει έμπνευση και θησαυρίζει με εικόνες μοναδικές ποιητές και ζωγράφους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο και έχοντας κοντά του ανθρώπους που πλέον γνωρίζουν την εγνωσμένη αξία του θα προσπαθήσει να συμμαζέψει τις **αναμνήσεις** του και να επανατοποθετηθεί σε μία χρονική σφαίρα πολύ διαφορετική από την δική του που τον ξενίζει αλλά συνεχίζει να είναι το ίδιο δροσερή και ηλιόλουστη.

Ο **Στεφανάκης**, με την αγάπη του για τον Καμύ που είναι έκδηλη σε κάθε επεισόδιο αυτής της νέας **ζωής** που εμφυσά στον νομπελίστα συγγραφέα, αυτό που πετυχαίνει είναι να προσδώσει μία ποιητική αύρα στην ιστορία που πλάθει με πρωταγωνιστές ανθρώπους του νησιού. Ο Καμύ θα βρεθεί ανάμεσα σε ανθρώπους απλούς και καθημερινούς, θα περιδιαβεί τα σοκάκια και τα μονοπάτια για μία δεύτερη ανάγνωση ενός καλοκαιριού που δεν πρόλαβε να απολαύσει. Εκεί θα κληθεί από την δημοσιογράφο που τον έχει υποδεχτεί να αναπολήσει τα πεπραγμένα του, να φιλοσοφήσει για την ζωή, να μιλήσει για την διαφορά του με τον Σαρτρ και θα στριμωχτεί στην γωνία όταν εκείνη του υπενθυμίζει το τελευταίο και ανολοκλήρωτο μυθιστόρημα, τον Πρώτο άνθρωπο, το **κείμενο** του οποίου βρέθηκε πάνω του όταν σκοτώθηκε.

Πρόκειται για ένα σαφές παιχνίδι με τον χρόνο, μία **αναδρομή** σε ένα παρελθόν που θα ήθελε να είναι παρόν τόσο ο συγγραφέας όσο και εμείς αλλά και οι ήρωες του μυθιστορήματος. Πόσα πολλά θα είχε να δώσει ένας συγγραφέας του βεληνεκούς του Αλμπέρ Καμύ που τόσο άδικα έφυγε για το αιώνιο ταξίδι αφήνοντας πίσω ορφανά τα καλοκαίρια μας? Τελικά πόσο τραγικό και οξύμωρο ακούγεται το γεγονός πως ο Καμύ επιβεβαιώθηκε λέγοντας το παρακάτω: "Δύο πράγματα δεν μπορεί να αντικρύσει ο άνθρωπος κατάματα, τον ήλιο και τον θάνατο". Μέσα σε όλη αυτή την δραματικότητα ο Στεφανάκης έρχεται με το ραβδί του σύγχρονου μάγου που ξέρει να πλάθει **παραμύθια** σε ενήλικη μορφή να μας πάρει από το χέρι και να μας οδηγήσει στον κόσμο του Καμύ, του στοχαστή, του ψυχολόγου, του θεατράνθρωπου, του δημοσιογράφου, του ανθρώπου που άφησε το στίγμα του σε μία ολόκληρη γενιά δημιουργών, έναν κόσμο γεμάτο συγκινήσεις, συναίσθημα, αλήθεια και πάθος για την ζωή, έτσι όπως ο ίδιος την έζησε μακριά από φώτα και δημοσιότητα υπηρετώντας την τέχνη του.

*"Δημοσιογράφος κατ' ανάγκη, φιλόσοφος από χόμπι, θεατρικός συγγραφέας από ιδιοτέλεια, μυθιστοριογράφος εκ φύσεως. Μικρός ήθελα να γίνω **ποιητής**, φιλόσοφος, ιστορικός ή κάτι τέτοιο. Δεν ήξερα τότε πως το σπουδαιότερο πράγμα ήταν να γίνω μυθιστοριογράφος",* αναφέρει ο Στεφανάκης κάπου μέσα στο βιβλίο για να επικυρώσει πως οι ταμπέλες είναι κάτι απαραίστο όταν η έμπνευση κατακλύζει την σκέψη.

Ο Στεφανάκης με τα βιβλία του μας έχει δείξει πως κινείται με βήματα σταθερά και συνεχή προς μία γραφή που αγγίζει πρώτα από όλα τους αναγνώστες και μέσα από την **αφήγησή** του διαβλέπουμε την επαφή του με τον διαχρονικό κόσμο συγγραφέων-στοχαστών όπως είναι ο Αλμπέρ Καμύ, αφήνοντας στην άκρη την προχειρότητα και προβάλλοντας μία ανωτερότητα και μία συνέπεια σπάνια των καιρών μας. Εξάλλου όπως και ο ίδιος χαρακτηριστικά σημειώνει: "Το **έργο** ενός συγγραφέα που σέβεται τον εαυτό του πρέπει να δίνει στο σύνολό του την εντύπωση ενός και μοναδικού βιβλίου". Ο Στεφανάκης δεν εξαντλεί την εξιστόρηση στην καταγραφή γεγονότων και στην ανάλυση προσώπων. Προσθέτει και εναποθέτει τις δικές του προσλαμβάνουσες και τις δικές του ιδέες δίνοντας σε όλους εμάς την χαρά της ανάγνωσης και την ανάγκη της περισυλλογής, μήπως αυτή δεν είναι η πεμπουσία της δημιουργίας όποια και αν είναι αυτή?

"Η αγάπη ερμηνεύει το παράλογο και νουθετεί την εξέγερση"

Το μυθιστόρημα του Δημήτρη Στεφανάκη, με τίτλο "Συλλαβίζοντας το καλοκαίρι", επανακυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός. Διαβάστε πληροφορίες για το βιβλίο, **εδώ**.

Γιάννης Αντωνιάδης